

SOMMERMINNER

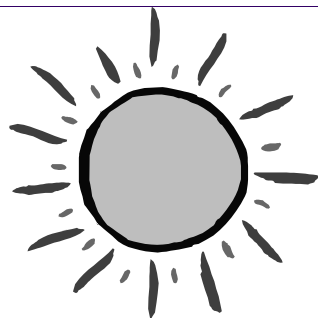
Av Gro Reistad

De av VNs lesere som har fulgt med oss en stund har fått være med min familie og meg på camping med alt hva det innebærer, og for meg var dette

selvfølgelig uforglemmelige dager. Men selv om det å dra på ferie med pappa utvilsomt har satt sine sterke spor er det allikevel ikke dette som renner meg først i hu når jeg tenker på mine barndoms somre. Nei, da er det hytta til mormor og morfar som kommer i forgrunnen.

Å komme til Snekkevik var en halv dagsreise. Vi måtte ta buss til Alvøen og båt over til Brattholmen. Derfra gikk vi langs svabergene til vi kom til en knaus hvor mormor, min bror og jeg satte oss til å vente, og morfar gikk det siste stykket bort til hytta for å hente båten. Så ble vi rodd bort til den lille brygga med naustet ved siden av og fikk det første glimtet av hytta som lå der med glassveranda og gressplen

med flaggstangen foran. Selv jeg i den tandre alder av syv år hadde vett til å forstå at dette var idyll på sitt beste.

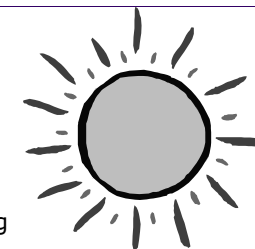
Hver morgen fikk vi frokost med bløtkokt egg på verandaen. Mormor hadde på seg en lilla flanelislabrok som duftet mormor, og egget ble spist med blå teskje av plast. Livet var perfekt. Mens vi spiste kom morfar roende med fisketeinen på slep, han hadde vært og dradd opp garn. En gang hadde han fått en diger steinbit i garnet, og jeg sto skrekkslagen og stirret på den svære fisken som morfar fortalte ikke ville ha det minste problem med å bite av en finger hvis den fikk sjansen. Selv om fisken var død husker jeg at jeg tok et skritt bakover, for sikkerhets skyld. Mens mormor sto i bislaget og rensset fisk gikk min bror og jeg gjerne bort i fjæra for å samle krabber i små spann. Vi talte dem for å se hvem som hadde samlet flest og kastet dem så pliktskyldigst uti igjen. Jeg kan ikke annet enn lure på om

denne slags aktiviteter ville vært like fascinerende for våre barn. Jeg har en ekkel mistanke om at de ikke ville skjønnt poenget...

På et tidspunkt fant morfar det for godt å investere i en påhengsmotor til robåten. Min fetter som var 13 år og voksen og hadde et ubegrenset forråd av elefantvitser, tok oss med ut og kappkjørte med nabogutta. Vi frydet oss over den svimlende farten som bare en tohesters Evinrude kan hoste opp. Livet var spennende.

Naustet ble selvfølgelig brukt til alt annet enn å oppbevare båten i. Her tørket man garn, lagret verktøy og la bort regnklær. Morfar hadde også hengt opp husker til oss, eller disser som det heter på bergensk. Her fant vi også materialer til hytte som vi bygget på kaien. Det beste med besteforeldre er at alt er lov. Etter min mening skal det sterke nerver til å ha et skakkjørt, lite arkitektonisk korrekt skur med potetsekkdør midt i glaningen i flere uker. De tok det med den knusende roen som bare besteforeldre er i besittelse av.

Hver dag sendte mormor meg bort langs stien til Petra for å hente melk. Der jeg gikk med melkespannet i hånden må jeg ha sett ut som prototypen på norsk nasjonalromantikk. Ikke

at jeg tenkte på det da, jeg var bare syv år og skulle hente melk, men i ettertid skjønner jeg jo hvor folkesangene kommer fra. Melkespannet står forresten på en hylle i kjøkkenet mit og minner meg hver dag om noe som kommer svært nær fullkommen lykke.

Jeg vet at den menneskelige hjerne har en evne til å sile ut hendelser og foretrekke de mest positive. Det er kanskje derfor, når jeg tenker tilbake på somrene hos mormor og morfar at jeg ikke kan huske

at det

regnet en eneste gang... ■